

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

“หัวใจเร่อิ่มแล้วด้วยธรรม”

วันนี้ทำให้เทศน์เถอะเหนื่อมากนะ ตอนบายนี้อก็จะไปเทศน์นครชัยศรีอีก เทศน์นั้นแล้วตอนเย็นก็ที่ถูกอย่างนั้นตลอด มันไม่ไหวนะ หนัก เหนื่อมาก เมื่อวานไม่ได้เทศน์แต่ก็ยุ่งอยู่อย่างนั้นแหละไม่มีวันว่างเลย เทศน์วันหนึ่งหลายครั้งหลายหน เหนื่อมากนะการเทศน์ ใครไม่เคยก็ลองดูซินะเทศน์นี้เป็นของเล่นเมื่อไร เทศน์นี้มีอันตรายหลายด้านนะของเล่นเมื่อไร เทศน์ไปเรื่อย ๆ ก็อันตรายเจ้าของ เหนื่อมาก ๆ อันตรายไปทุกวัน เทศน์ไปมากมันก็เป็นอันตรายเหมือนหลวงตาองค์หนึ่ง มีในชาดก นี้เป็นอันตรายอันดับสองสำคัญมากนะ

ในครั้งพุทธกาลเวลากลางคืน พระสารีบุตรท่านเทศน์ว่าการสอนประชาชน ต่างคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสลงมากุญกัน เรื่องท่านเทศน์ซาบซึ่งอะไร ๆ ฟังไป ก็มีหลวงตาองค์หนึ่งเดินมาแล้วมาฟังเขาพูดชมเชยพระสารีบุตรในการเทศน์ว่าการ ละเอียดลอลึกซึ้ง ซาบซึ่งใจมากกว่านั้น พอเขาพูดจบลง หลวงตาดองค์นั้นก็ขึ้นปึ้งเลย นักเทศน์องค์นี้นะ โอ๊ย พวกท่านทั้งหลายได้ฟังเทศน์พระสารีบุตรเพียงเท่านั้นก็ขนาดนั้นแล้ว หากได้ฟังเทศน์อาตมานี้จะเป็นยังงไรไม่รู้ละ นั่นดูซิเอาเชือกมามัดคอเจ้าของ เขาก็จ้อแล้วที่นี้

ฟังเทศน์พระสารีบุตรเท่านั้นก็ว่าไพละเพราะพริ้งซาบซึ่ง หากได้ฟังเทศน์อาตมาแล้วจะเป็นยังงไรไม่ทราบแหละ ที่นี้เขาก็พันเข้าละซี เขานิมนต์มาเทศน์ อย่างนั้นตอนเย็นนี้ก็นิมนต์ให้ท่านมาเทศน์ เอาละนะที่นี้ ถูกเขามัด หลวงตาดองค์เทศน์เก่ง ๆ แข่งพระสารีบุตรนะ พอถึงตอนเย็นเขานิมนต์ให้มาเทศน์ ท่านติดแล้วนะ เปลาะหนึ่งแล้ว มัดเข้าไปเปลาะหนึ่งแล้ว ตอนนี้อาตมายังไม่ว่าง ตอนค่านี้อาตมายังไม่ว่าง จะเทศน์ให้ตอน ๔-๕ ทุ่ม วันนั้นดูเหมือนเป็นวันพระ ดูว่างั้นนะ ตอนค่ำประมาณ ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่มนี้ อาตมาเทศน์ไม่ได้แหละ อาตมาไม่ว่าง อาตมาให้อีกคนอื่นไปเทศน์เสีย อาตมาจะเทศน์ตอนดึกกว่านั้นไป เขาก็ให้อีกคนอื่นมาเทศน์ พอถึงเวลาเขาก็ไปเอาอีก ก็บอกไม่ว่างอีก ติดเข้าไปเรื่อยนะ ในตำราบอก

ถึงเวลานั้นก็เลื่อนไปอีก ขอเทศน์ตอนจวนสว่าง ขอไปจนสามเปลาะสี่เปลาะจนกระทั่งถึงเทศน์ตอนตี ๔ ในตำรานั้นจะมีฟังเทศน์ตลอดรุ่งในงานทำ อาตมาจะเทศน์ตอนตี ๔ จวนใกล้รุ่งแล้ว ว่างั้น เขาก็ปล่อยไป เอาองค์อื่นขึ้นไปเทศน์แทน พอถึงเวลา

แล้วเขาก็ไปนิมนต์อีก จ้อมาเลยคราวนี้ จวนสว่าง มาแล้วเขาก็ไล่ขึ้นธรรมาสน์ ไม่มีทางออกว่าไง มันจวนสว่าง ขึ้นบนธรรมาสน์ พอขึ้นไปบนธรรมาสน์แล้วก็ไปนั่งตัวสั้นอยู่บนธรรมาสน์ เขานิมนต์ให้เทศน์แล้วก็นั่ง มีแต่นั่งตัวสั้น อ้าว ทำไมไม่เห็นได้เทศน์ละ หลวงตา เลยนั่งตัวสั้นเทศน์อะไรไม่ได้ เขาก็เอาก่อนดินปาขึ้นไปละชี ปาขึ้นไปบนธรรมาสน์ โดดลงธรรมาสน์ วิ่งลง ตำราว่าอย่างนั้น มันนำพูดท่านถึงจะนำมาพูดให้เราฟังนะ

โดดลงธรรมาสน์ เขาก็ไล่เลย เหมือนวัวเหมือนควายไล่กันนะ ไล่ไปวิ่งไปตก ส้วมตกถาน ตกถานเขาเอาก่อนดินสุมลงไปในัน ป่านนี้ขึ้นถานแล้วยังก็ไม่รู้จะ เอาละพอ อ้าว มีอย่างงั้นในตำรา ก็จะทำให้ใครมาผลัดมาเปลี่ยนให้เราไม่ได้ เดี่ยวเราจะเป็นคนตกถานเอง จะว่าไง ก็เทศน์มาทุกวัน ๆ มันจะตายแล้วนะ นี่พูดถึงหลวงตา อยากให้เขายกยอตัวเอง อย่างนั้นแหละเรื่องกิเลสไปไหน มันหากขวางเลย เรื่องอยากอวดดิบอวดดี อยากให้เขาเคารพนับถือยกย่องสรรเสริญ ทั้ง ๆ ที่เทศน์ไม่เป็นก็ไปอวดตัว เมื่อเขาได้ยินเทศน์พระสารีบุตรและชมเชยพระสารีบุตรว่า การเทศน์ว่าการไพเราะเพราะพริ้ง ซาบซึ้งทุกอย่าง ก็อย่าอวดตัวเข้าไปซิ เวลาเขาตามมัดเอาเนื้ตกถานเห็นใหม่ละ

นั่นนะอยากตื้ออยากเด่น แต่ไม่ตีไม่เด่น อยากรู้อยากฉลาด แต่โง่เหมือนหมาตาย มันก็มาโดนเอาเจ้าของละชี ชายหน้ามาจนกระทั่งทุกวันนี้ ตำราเล่มนี้ใครไปอ่านก็จะเห็นอย่างนั้น ๆ นี่ความอยากโอ้อวดอยากอวด ทำทำอยากดิบอยากดี ทั้ง ๆ ที่เลว จะให้ใครไปชมว่าดีได้ยังไง คนเลว คนไม่ดีจะให้เขาว่าดีได้ยังไง คนชั่วให้เขาว่าดีได้ยังไง นั่นหลักเกณฑ์มันก็มีอยู่นั้น นี่พูดถึงเรื่องนิทาน เราที่เทศน์มามากต่อมาก มันเหน้อย ว่าเทศน์ได้ไม่ได้เราก็ไม่ว่าแหละ มันเหน้อย มันหมดกำลังวังชา

วันหนึ่งเทศน์หลายกัณฑ์ ๆ ไม่ใช่บ่อย ๆ เท่าที่เทศน์มานี้ เฉพาะออกช่วยพี่น้องชาวไทยนี่ก็เป็นเวลาร่วม ๕ ปีแล้วนี่ เทศน์ร่วม ๕ ปี เทศน์ไม่หยุดไม่ถอยทั่วประเทศ ไทย ใช้ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือตลอดมา มันก็เหน็ดเหน้อยเมื่อยล้า ร่างกายมันก็ทรุดลงไป เทศน์ว่าการก็ไม่สะดวกไปเรื่อย ๆ อย่างทุกวันนี้เทศน์หลงหน้าหลงหลังแล้วนะ เริ่มแล้ว บางทีกำลังเทศน์ไป ๆ หายเงียบไปเลย ต้องถามขึ้นมาข้างหลังเสียก่อน อ้าว ตะกี้เทศน์เรื่องอะไรละ คือมันจำไม่ได้แล้ว เทศน์ไป ๆ ตัดปุ๊บหายเงียบ ระลึกไม่ได้เลย ว่าเทศน์เรื่องอะไร แล้วจะต่อไปยังไร อย่างนั้นก็เริ่มมีแล้วนะปีนี้

เราไม่เคยมี การเทศน์ว่าการจะเทศน์ขนาดไหน หนักเบามากน้อยเพียงไรก็เรื่อยไปเลย แต่เวลานี้มันไม่เรื่อยละ เทศน์ไป ๆ สัญญาอารมณืมันตัดหลงเลย ไม่ทราบ ว่าเทศน์เรื่องอะไร หายเงียบ แล้วก็ตั้งใหม่ พอตั้งใหม่จะได้ถ้อยได้ความ เอา ตัดอีก นี่แหละมันกลายเป็นเรื่องวอกวามไปเลยเดี๋ยวนี้ นี่สัญญาอารมณื สัญญาอารมณืเรื่องขันธ ๕

นี่เป็นเครื่องมือสำหรับเทศนาว่าการของธรรม ธรรมบ่งออกมาหาร่างกาย เสียงก็เป็นเรื่องธาตุเรื่องชั้น ๕ ความคิดความปรุงก็เป็นสังขารชั้น ๕ สัญญาก็เป็นสัญญาชั้น ๕ ใช้ชั้น ๕ นี้ออกเทศนาว่าการ ที่นี้ชั้น ๕ มันชำรุด เช่นความจำเสื่อม มันก็หลงหน้าหลงหลัง ถ้าวางกายไม่ดี เสียงไม่ดี พุดก็ไม่ชัด ดีไม่ดีเทศน์ไม่ได้ เสียงไม่ออก นี่เขาเรียกว่าธาตุชั้นชำรุด

ส่วนจิตใจไม่มีวัย ธรรมไม่มีวัย ถ้าเครื่องมือดี คือสังขารร่างกายของเรานี้ดี ก็ใช้งานได้สะดวก อย่างเทศนาว่าการก็ได้สะดวก ไม่ต้องเป็นกังวล แต่เวลานี้มันไม่เป็น อย่างนั้น ที่เทศน์เลยมาเป็นกังวลกับความหลงลืมของตัวเองเสีย แทนที่จะคิดอ่านเรื่องการเทศนาว่าการมันไม่ได้ไป มันย้อนเข้ามาหาความขัดข้องในธาตุในชั้นเรา เทศน์ไป ๆ หลงลืมไป ๆ อย่างนี้เวลานี้ เพราะฉะนั้นถึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลายให้เห็นแก่ชาติของตนนะ ไม่มีอะไรใหญ่ยิ่งกว่าชาติไทย อยู่มาได้ด้วยชาติไทยทั้งชาติ มีความกลมกลืนสามัคคีกัน มีความรักชาติ ก็เหมือนเรารักลูกของเรา รักลูกสงวนลูก บำรุงรักษาลูก สัตว์เขาก็เป็นเหมือนคน สัตว์เขาก็รักลูก บำรุงรักษาลูก หึงหวงลูก ใครมาแตะต้องไม่ได้ เลี้ยงดูลูกจนใหญ่โต สัตว์เขาเป็นอย่างนั้น

ที่นี้มนุษย์เราเกิดมาก็มีลูก ต่างคนก็เคยมีลูก ต่างคนก็เคยรักลูก สงวนลูก รักษาป้องกันลูก เลี้ยงดูลูกมาตลอดทั่วหน้ากันอยู่แล้ว จึงไม่มีใครสงสัย แต่นี้เราอยู่ในชาติไทย คำว่าชาติไทยใหญ่โตมากทีเดียว ที่เราทุกคนจะต้องรักชาติไทยของเรา เมื่อรักชาติไทย อะไรเป็นหลักแห่งการรักชาติไทย ไม่ให้เอนเอียงลุ่มจมไปไหน ก็คือการรักษา การปฏิบัติ การบำรุง นี่สำคัญมาก รักเฉยๆ ไม่สนใจปฏิบัติบำรุงรักษา ความรักก็ไม่เกิดประโยชน์ แน่ๆ ให้ทำเหมือนเรารักลูกเต้าของเรา เมื่อรักแล้วก็จะดูแลรักษาด้วยความเอาใจใส่ทุกสิ่งทุกอย่าง เจ็บหัวตัวร้อน พ่อแม่ต้องเป็นภาระมากยิ่งขึ้นกว่าผู้อื่นใด เป็นผู้บำรุงรักษาลูกตลอดไป

ที่บ้านเมืองของเราเวลานี้กำลังเจ็บหัวตัวร้อน ชำรุดทรุดโทรม สมบัติเงินทองข้าวของที่เคยเป็นที่พึ่งที่อาศัยให้ได้รับความร่มเย็น มาแต่เก่าแก่ ตั้งแต่ปู่ย่าตายายซึ่งพาตะเกียกตะกายมา ก็ได้รับความสงบรมเย็น มีหน้ามีตาเสมอเพื่อนบ้านเขาตลอดมา แต่เมื่อมาถึงขั้นถึงตอนที่เกิดความจำเป็น อุปสรรค ขาดแคลนเงินทองข้าวของสมบัติเครื่องใช้ซึ่งเป็นเครื่องหนุนชาติให้แน่นหนามั่นคง บกพร่องไป ๆ จนกระทั่งถึงจะทำให้เมืองไทยเราล่มจม เพราะเหตุใด ความลุ่มจมก็เพราะขาดแคลนสิ่งที่อุดหนุนชาติไทยให้มั่นคง ค่อยสีกหรือไป ๆ สุดท้ายก็จะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแห่งชาวไทยเรา

เข้าไปดูคลังหลวง หลวงตาเองเป็นผู้ไปดู จึงไม่สงสัยเป็นอย่างอื่นอย่างใด เมื่อเอาทองคำไปมอบเข้าคลังหลวงแล้ว หัวหน้าคลังหลวงท่านก็นิมนต์ให้เข้าไปดูทองคำใน

คลังหลวง เขาบอกว่าในคลังหลวงนี้มีหลวงตาองค์เดียวกับสมเด็จพระเทพฯ เท่านั้น ที่
ได้เข้าดูทองคำในคลังหลวงโดยเฉพาะ นอกนั้นไม่เคยมีใครเลย รักษาไว้อย่างเข้มงวด
กวดขัน นี่เป็นคำพูดของหัวหน้าธนาคารชาติหรือว่าคลังหลวงพูดให้ฟัง พร้อมกับ
นิมนต์เราเข้าไปดูทองคำ ในวันที่เราไปมอบทองคำเป็นครั้งแรกนั้นแหละ เราก็ได้เข้าไป
ดู ไปดูด้วยความละเอียดถี่ถ้วนทุกสิ่งทุกอย่าง

ถามบ้านนั้นเมืองนั้น ด้วยความคิดเดาเอาของเรา ยังไม่ได้เคยถามใครแหละ
เพราะสิ่งเหล่านี้มันเกี่ยวโยงกัน เมืองเราเมืองเขาเกี่ยวโยงกันด้วยการซื้อขาย ไปมา
หาสู่ ติดหนี้ติดสิน ต้องอาศัยทองคำนี้เป็นเครื่องประกันตัวไว้ในประเทศนั้น ๆ ที่ไปติด
ต่อซื้อขายกับเขา เราจึงถามไปตามแถวแนวนั้นแหละ ถามก็ตรงเป้งเลย เมืองนั้น ๆ ๆ
ได้เอาทองคำไปประกันตัวไว้ ผากไว้บ้างไหม เมืองนั้นเป็นยังงัยบ้าง เขาบอกตามตรง
เลย เมืองนั้นผากไว้เท่านั้น ๆ คือผากไว้สำหรับเป็นตัวประกันของชาติไทยเรา เมื่อมีการ
ติดต่อซื้อขาย ติดหนี้ติดสินกัน ก็ต้องเอาทองคำเป็นเครื่องประกันเอาไว้ การซื้อขายก็
สะดวก การไปมาหาสู่อะไร ๆ ก็สะดวก เป็นที่ไวใจซึ่งกันและกัน จากทองคำที่เราไป
มอบไว้แล้วในเมืองนั้น ๆ

ถามไปเมืองไหนเขาก็ตอบตามถาม ไม่ฉลาดเคลื่อนไปนะ เหมือนหนึ่งว่าเราก็
เป็นนักปกครองบ้านเมือง เราไม่เคยเกี่ยวข้องกับนี้ เวลาถามไปไหนจุดไหนถูกจุดนั้น
ๆ เลย เมืองนั้นผากไว้เท่านั้น ๆ ล้วนแล้วตั้งแต่ทองคำทั้งนั้น ที่โกยออกจากเมืองไทย
เรานี้ไปผากไว้เมืองนั้น ๆ เพื่อประกันชาติไทยของเราโดยตรง นี่ละเมื่อถามเมืองนั้น
เมืองนี้เรียบร้อยแล้ว ก็ย้อนเข้ามาถามเมืองไทยเรา ว่าเวลานี้เมืองไทยเรามีอยู่เท่าไรละ
ทองคำนี้ะ วางั้น บอกว่ามีเท่านั้น ใจของเรารู้สึกว่าจะลงไปทันที เพราะเหตุไร เพราะ
ทองคำที่เรามีอยู่นี้กับคนทั้งประเทศตั้ง ๖๒-๖๓ ล้านคนนี่มันเข้ากันไม่ได้

คือทองคำเครื่องประกันชาติทั้งชาติมีเพียงเท่านั้นรู้สึก ว่า ถ้าเป็นคนก็เรียกว่า
ว่าแห้วมาก ลูกก็ว่าแห้วไม่มีพ่อแม่ให้ความอบอุ่น เป็นเพื่อนเป็นฝูงก็ว่าแห้ว ไม่มีเพื่อน
ฝูงเป็นเพื่อนคุย เพื่อนพ้องเป็นพ้องตาย อาศัยซึ่งกันและกันได้ มีแต่ความว่าแห้ว มองไปที่
ไหนมีแต่ความว่าแห้ว มองไปทั่วประเทศไทยเรา ๖๒ ล้านคน ขอบเขตของประเทศไทย
เรากว้างแคบขนาดไหน มีแต่ความว่าแห้วด้วยทองคำ ซึ่งเป็นลมหายใจของชาติได้บก
บางลงมาก แทบจะได้ยืมลมหายใจกัน คนนี้ยืมลมหายใจคนนั้น คนนั้นยืมลมหายใจ
คนนี้ เพราะลมหายใจที่จะสูดเข้าสู่ปอดเรามันไม่มีพอ ต้องหิวยืมลมหายใจกัน

เมื่อเทียบแล้ว เมืองไทยเรานี้ขาดทองคำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เท่ากับชาติไทย
ของเรานี้ขาดลมหายใจกันทั้งชาติ ถ้าเป็นเรื่องหิวยืมกันแล้ว วิ่งวุ่นไปหมดนะเมือง
ไทยเรา หิวยืมลมหายใจกันมาหายใจ แต่นี้เราก็อหายใจได้พอด ๆ แพนด ๆ ตั้งแต่

หลังจากจะได้ทราบชัดเจนมาแล้ว และกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ย้ายตีเหล็กชาติไทยของเรา พี่น้องทั้งหลายก็ทราบได้ด้วยกัน ใครจะเรียนมากเรียนน้อย เรียนสูงเรียนต่ำ ความเกี่ยวโยงแห่งความรับผิดชอบ ความกระทบกระเทือนทั้งหลายมีอยู่ในเมืองไทยด้วยกัน มันต้องทราบด้วยกัน เป็นยังไงเมืองไทยเรา อยู่ ๆ ก็จะมี

พอเขาพูดถึงเรื่องความติดหนี้ติดสินพระรุงพระรัง เพราะอะไรจึงติดหนี้เขา ก็สืบทราบไปเรื่อย ๆ มันมีแต่ความบกพร่องของผู้ปกครองกิจการบ้านเมืองเป็นลำดับลำดับ ไม่ค่อยจะเป็นความแน่นหนามั่นคง จะว่ารอบคอบไม่รอบคอบก็แล้วแต่เถอะ ถ้าว่ารอบคอบ ทำไมสมบัติเงินทองมีมาตั้งเดิมพอสมควร พออุตุพพอนุนกันมา มันถึงล่มจมลงได้ ถ้าฉลาดต้องหนุนขึ้นให้แน่นหนามั่นคง มันสะอาดหรือมันสกปรก การปกครองบ้านเมืองในนามเราเป็นหัวหน้า มันก็อดคิดไม่ได้ทั้งประชาชน แม้แต่เราอยู่ในป่าก็อดคิดไม่ได้ เวลามากระเทือนเหตุการณ์อย่างหนักนี้แล้ว ถึงได้ร้องโง่กึ่งเดียว ถึงได้ออกมาช่วยพี่น้องชายไทยเรา

เราไม่ได้ออกมาด้วยความลุกลี้ลुकลก ด้วยความเห็นแก่ตัว ด้วยความต้องการชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ชมเชยว่าหลวงตาบัวเก่ง เราไม่มี แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราก็ไม่เคยมี เรามีแต่การปฏิบัติต่ออรรถต่อธรรมด้วยความเต็มอกเต็มใจตลอดมา เมื่อเรื่องราวมันเกิดขึ้นอย่างนี้เพราะความกระทบกระเทือน จากสมบัติที่ขาดหัวใจพี่น้องทั้งหลายไป สมบัติในคลังหลวง ทองคำในคลังหลวงขาดไป ๆ กระเทือนมากขึ้น ๆ นี่ละเหตุที่ได้ประกาศก้องขึ้นมา หลังจากเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง และทราบจำนวนของทองคำในคลังหลวงเราแล้ว ว่าเป็นเครื่องประกันชาติไทยของเรา แต่มีเพียงเล็กน้อย ไม่สมชื่อสมนาม น้ำหนักเข้ากันไม่ได้เลย ทองที่เหลืออยู่ในคลังหลวง กับพี่น้องชาวไทยมีน้ำหนักเท่าไร และลมหายใจของคนทั่วประเทศมีน้ำหนักเท่าไร

นี่เข้ากันไม่ได้เลย นี่ละจึงได้ร้องโง่กึ่ง และประกาศขอรบกวนพี่น้องทั้งหลายตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ เพื่อสублиมหายใจเข้าสู่ปอดให้เต็มปอด ไม่เต็มก็ขอให้โล่งปอดก็ยังดี เมื่อเราได้ทองคำซึ่งเป็นลมหายใจของชาติเพิ่มเติมเข้าไป การหายใจของพี่น้องชาวไทยก็จะค่อยโล่งไป ๆ ให้ฟังทราบว่าทองคำนี้คือลมหายใจของชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในนี้หมดเลย ไม่ไปไหน พวกทองคำก็บดอลลาร์เคียงข้างกันไป เป็นลมหายใจของพี่น้องชาวไทย การติดต่อซื้อขายที่ไหน ทางไกลทางไกลต้องมีทองคำเหล่านี้ และดอลลาร์เคียงข้างกันไป เป็นเครื่องประกัน จึงได้รับความสะดวกเรื่อยมา

ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วก็ขอขบิณฑบาตจากพี่น้องทั้งหลาย รบกวนบ้านนั้น รบกวนเมืองนี้ ทั่วประเทศไทย จนกระทั่งมาถึงเวลานี้ เป็นเวลาร่วม ๕ ปีแล้ว ทองคำซึ่งเป็น

ผลจากความรักชาติ ความเสียสละด้วยความสามัคคีของพี่น้องชาวไทยเรา รู้สึกว่าปรากฏเป็นผลบวกขึ้นเป็นลำดับลำดับ แม้จะช้าก็เพราะน้ำหนักของคนไทยทั้งชาติต้องหนักบ้าง ต้องช้าบ้างก็ตาม แต่เวลานี้เราก็ได้ทองคำเข้าสู่จุดที่หมายคือคลังหลวงของเราแล้ว ๕,๕๕๙ กิโลกรัม นี่เข้าเรียบร้อยแล้ว แล้วดอลลาร์ก็เข้า ๗ ล้าน ๒ แสนแล้ว นี่อันดับสอง

อันดับสามคือ เงินบาท เงินสดของเรา ได้แยกเข้าไปซื้อทองคำ ๙๓๑ ล้าน และซื้อดอลลาร์เพื่อให้ครบจำนวนตามที่ต้องการ แล้วจะมอบเข้าคลังหลวงพร้อมกันกับทองคำนั้นเป็นจำนวนเงิน ๑๐ ล้าน รวมแล้วเงินสดเราที่ได้เข้าสู่คลังหลวงนั้นเป็น ๙๔๑ ล้านบาท จากนั้นเราก็เฉลี่ยแผ่ช่วยบ้านช่วยเมือง ช่วยทุกแห่งทุกหน ทุกภาคเลยนะ ในเมืองไทยเรานี้เงินสดของพี่น้องทั้งหลายนี้กระจายไปทั่วทุกภาค โดยการสงเคราะห์คนทุกข์คนจน โรงพยาบาลที่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน วิ่งเข้าโรงพยาบาลไม่มีผู้รักษา เงินทองไม่มีก็วิ่งมาหาหลวงตา วิ่งมาหาวัด เราได้ช่วยมาเป็นลำดับ ไม่เคยปิดแม้แต่รายเดียวเลย

คนไข้ทั้งหลายทั่วประเทศไทยเรา ไม่ว่าใกล้ไกล คนเราเมื่อมีความจำเป็นก็ต้องมาขอร้องถึงกันนั้นแหละ เพราะมีความหวังอยู่ เมื่อเขามาถึงเรา เราก็เห็นใจเขาที่อุตสาหะพยายามมา ยิ่งมาจากทางไกลเท่าไร ยิ่งเห็นใจ มีความเมตตาสงสารมาก รับปั๊บ ๆ ทั่วกันหมดในเมืองไทยของเรานี้ให้เป็นคนไข้ของหลวงตา และพร้อมกับส่งไปถึงหมอเลยว่า หมอก็ดี พยาบาลก็ดี ผู้บริการรักษาทั้งหลายก็ดี ที่เกี่ยวกับคนไข้รายนี้ ขอให้รักษาทุกอย่างเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะคนไข้คนนี้เป็นของหลวงตา หลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบ ขอให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัติตามนี้ เขาก็ปฏิบัติตามนั้นทุก ๆ รายไป

เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ค่าหยูกค่ายาค่าอะไรถามว่าเท่าไร เท่านั้นเลย จ่ายปั๊บ ๆ ไม่มีต่อแม้สตางค์หนึ่ง นี่เราปฏิบัติต่อพี่น้องชาวไทย นี่ก็เรียกว่าคนจนประเภทหนึ่งแล้วคนจนที่ทุกข์จนจริง ๆ ด้วยความจำเป็นถูกเขารีดเขาโกงด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นคนดี มีคนมาติดต่อ เราสืบทราบตามเหตุตามผลจนกระทั่งเข้าถึงต้นตอ เป็นที่แน่ใจแล้วควรจะสงเคราะห์ขนาดไหน อันนี้เราก็สงเคราะห์เช่นเดียวกันกับโรงพยาบาลเป็นแต่เพียงว่า เราไม่ประกาศออกชื่อออกนามของผู้ได้รับการสงเคราะห์นั้นเท่านั้นเอง เพราะรักษาเกียรติกัน แม้แต่สัตว์เขาก็ยังมีเกียรติ มนุษย์เราจะไม่มีเกียรติยังงี้ คนทุกข์คนจนก็คนเหมือนกัน มีเกียรติเหมือนกัน

เมื่อสงเคราะห์สงหากันแล้วไปทำให้บอบซ้ำภายในจิตใจ ยิ่งเป็นความเสียหายมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้นเราจึงสงวน ที่เราช่วยด้วยความจำเป็นโดยเฉพาะรายบุคคลเช่นนั้นเราจะไม่ระบุเลย จะช่วยมากช่วยน้อยเท่าไร สงเคราะห์เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ผ่านเลย ๆ เพราะถือว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่กันและกันด้วยความสมบูรณ์แบบแล้ว การประกาศชื่อเสียงไม่เห็นมีความหมายอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าการสงวนเกียรติกัน เกียรติ เป็นของสำคัญ สงวนศักดิ์ศรีดีงามของกัน ดีกว่าที่จะไปประกาศซึ่งเป็นการประจานกัน ให้บอบช้ำเสียอีก เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงไม่เคย ถ้าว่าเฉพาะแล้วเป็นเฉพาะ หลวงตา ไม่เหมือนผู้ใด บอกตรง ๆ อย่างนี้ละ ว่าเปิด เปิด ว่าปิด ปิด ว่าแน่ แน่ทุกอย่าง

อันนี้ก็ปฏิบัติอย่างนี้ นี่ก็ทั่วประเทศไทยนะคนทุกข์คนจน ติดต่อเข้ามาสืบเรื่อย ไป ให้คนไปติดต่อดึงถิ่นฐาน จนเป็นที่แน่ใจแล้วสงเคราะห์ทั่วกันหมด ทุกภาคนะ คนจนไม่ใช่บ่อย ๆ นะ โอ้ย เป็นล้าน ๆ ๆ ๆ หนูนะ ไม่ใช่เล่น จากนั้นก็คนไข้ นี่เป็น เงินสดที่แยกออกไปช่วยคนทุกข์คนจน จากนั้นก็สร้างสถานสงเคราะห์ในที่ต่าง ๆ โรง ร่ำโรงเรียนก็สืบหลังเราไม่คำนวณ โรงพยาบาลก็ไม่ทราบว่ามีกี่หลัง มากต่อมาก โรงพยาบาลนี้รู้สึกว่ามีดีกว่าเพื่อนอยู่ เพราะในโรงพยาบาลมีทั้งเครื่องมือ แพทย์ มีทั้งรถทั้งราทั้งตึกทั้งอะไร ความจำเป็น มีหน้าข้ายังมีคนไข้วกเข้าไปด้วยให้ เราช่วยอยู่ในนั้น จึงมาก

โรงพยาบาลเวลานี้ได้ช่วยไปแล้วเป็น ๒๐๐ โรงแล้วนะ ไม่ใช่บ่อย ๆ รถ พยาบาลดูว่าเป็น ๑๐๐ กว่าคัน ส่วนมากคันหนึ่ง ๆ ที่เราให้ ถ้ามีความจำเป็นควรจะเป็น ๒ ให้ ๒ ควรเป็น ๓ ให้ ๓ ควรเป็น ๔ ให้ ๔ ในโรงพยาบาลแต่ละโรง เราให้ด้วยความมีเหตุมีผลทุกอย่าง นี่การสงเคราะห์โรงพยาบาล จากนั้นก็ข้าราชการต่าง ๆ ที่ไหน ก็มีอยู่ทั่วไป เช่นอย่างลาดยาวนี่ก็เรียกทางราชการ นี่เราก็กำลังเริ่มช่วยตามกำลังของเราที่จะไปได้มากน้อยเพียงไร นี่ละเงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมากน้อยนั้น เราเป็นที่ แน่ใจ และชี้นิ้วได้เลยว่า เราไม่มีการคดโกงด้วยวิธีการต่างๆ ให้หมองใจของเรา แม้แต่เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี เพราะเราช่วยโลกด้วยความอímพอทุกอย่าง หัวใจเรา อímแล้วด้วยธรรม

ตั้งแต่วันเราบวช เราปฏิบัติมา เร่งใส่ธรรมใส่ธรรม เหมือนกับว่ารับประทาน ข้าวนั้นแหละ เอาให้เต็มอímว่าจัน เราก็บำเพ็ญธรรมเพื่อธรรมเข้าสู่หัวใจ จนกระทั่งเต็ม อímในธรรมทั้งหลาย ได้ประกาศก้องขึ้นในหัวใจตัวเองในสามแดนโลกธาตุ เราจะไม่ กลับมาเกิดอีกแล้ว พระพุทธเจ้าตัดขาดกิเลสในพระทัยเป็นฉันใด เราตัดขาดแบบ ตถาคต ลูกศิษย์เดินตามครู เราจึงไม่มีอะไรที่จะไปสงสัยพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ว่า บริสุทธิแล้วเป็นเช่นไร

นี่เราได้ประกาศก้องขึ้นในหัวใจของเรา และจนได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลาย ทราบในที่ทั่วไปว่า ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลา ๕ ทุ่มเป่งพอดิ เป็นเวลาที่เรตัดสิ้นขาดระหว่างกองทัพทั้งน้อย

ทั้งใหญ่ ความลุ่มจมทั้งหลายที่มีอยู่ในอัฐภาพร่างกายและจิตใจของเราเนี่ย จมมาเรื่อย ๆ ด้วยอำนาจแห่งการทำดีทำชั่ว แฝงกันไป ทำชั่วเป็นทุกข์ ทำดีเป็นสุข สลับปนกันไป ในภพชาติของแต่ละบุคคล ๆ ทั่วโลกดินแดนนี้ แบบนี้เราไม่ได้พูดของผู้ใดให้มากมาย เพราะมันเป็นเหมือนกันนี้หมด

การเกิดการตายนับไม่ได้ด้วยกันทั้งนั้น มีจำนวนมากน้อยเพียงไร อย่าเอามา อวดกันนะ เรื่องภพเรื่องชาติ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ตกนรกอเวจี ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ชั้นลงเหมือนเขาชั้นบันไดบ้านลงบันไดบ้านนั่นแหละ ขึ้นสวรรค์ลงมาแล้วอยู่แดนมนุษย์ แล้วลงนรกเพราะการทำชั่วทำดีมากน้อยของตนเองนั่นละ เป็นเครื่องผลกัไสเรา ให้ได้ขึ้นได้ลง ให้ได้มีความสุขความทุกข์เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ แล้วในขณะนั้นได้ตัดสินใจขึ้นมาแล้วภายในจิตใจ โดยเราไม่ได้เคยคาดเคยคิด ว่าเราจะรู้จะเห็นธรรมประเภทนี้ตั้งแต่เกิดมา แม้แต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวก็ไม่เคยพบเคยเห็น เพราะท่านก็ไม่ได้ออกปฏิบัติเหมือนเรา

เราได้ออกบวชออกเรียน ออกปฏิบัติตัวเอง ได้ปรากฏขึ้นมาในหัวใจ จนกระทั่ง น้ำตาพุ่งออกเลยทันที เป็นของอัศจรรย์ในผลแห่งการปฏิบัติของเราที่ได้มาเต็มหัวใจ คือพอแล้วในธรรมทั้งหลาย เป็นแดนอัศจรรย์เกิดขึ้นภายในจิต นี่เป็นเครื่องหนุนมาจากเหตุคือการบำเพ็ญ เราเอาเป็นเอาตายเข้าว่าจริง ๆ บวชในชาตินี้หนักในเรื่องด้านธรรมะ เพื่อหลุดพ้นจากกองทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น จึงไม่มีความคิดอื่นใดที่เข้ามายุ่งเหยิงวุ่นวาย แม้เช่นนั้นก็เลสมันก็ตัวแก่ มันก็สู้กันกับเรา เราก็อัดกับมันจนพังทลายลงไปแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมา ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ มาจนกระทั่งบัดนี้

หลวงตาก็ประกาศก้องได้เลยว่า ไม่เคยมีทุกข์แม้หินเม็ดทรายเข้ามาผ่านหัวใจของหลวงตานี้ได้เลย เพราะอะไร ทุกข์มาจากอะไร ทุกข์มาจากกิเลส กิเลสไม่มีทุกข์มันจะสร้างทุกข์ขึ้นมาจากไหน กิเลสพังลงแล้ว ทุกข์ซึ่งเป็นตัวผลก็พังไปตาม ๆ กันกับตัวเหตุที่จะทำผลให้โลกได้รับความทุกข์นั้นแล นี่ละการปฏิบัติธรรม เป็นยังงี้พี่น้องทั้งหลายเชื่อหรือไม่เชื่อ พุทธศาสนาเป็นเรื่องโกหกหลอกลวงโลกทั้งหลายเธอ ท่านรื้อขนสัตว์นี้มาสักก็กกี้กลับในบรรดาพระพุทธรูปเจ้าทั้งหลาย รื้อขนสัตว์ด้วยอรรถด้วยธรรมที่ท่านบำเพ็ญมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงขั้นได้เป็นศาสดาสอนโลก แล้วมาสอนพวกเรา เรายังเห็นว่าเป็นขี้หมูราขี้หมาแห้งอยู่เธอ

เอา ให้ไปเตือนตนเองนะ คนอื่นไปเตือนไม่ดี ถ้ามัวตัวเอง คนอื่นไปถามไม่ดี เราอยากติบอยากดีเราต้องถามเรา โต้เรา ตอบเรา แก้ไขในตัวของเรา เราผิดพลาดประการใดแก้ไขในตัวของเรา เพราะผู้ที่รับกองทุกข์เพราะความผูกพันตัวเองด้วยความชั่วคือตัวของเรา เราต้องแก้ไขตัวของเราให้ดี ศาสนาพระพุทธรูปเจ้าของเราเนี่ยเลิศเลอสุด

ยอดแล้ว หลวงตาขอกราบราบไปทุกพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นแบบเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน เลิศเลออย่างเดียวกัน จิตดวงนี้กับจิตของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย สาธุขึ้นทันที เราไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย บรรดาท่านผู้หลุดพ้นจากกองทุกข์โดยสิ้นเชิงแล้วเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน มีความเสมอภาคกันหมด บรรดาจิตที่บริสุทธิ์ที่สุดล้วนเป็นธรรมชาติแล้วบริสุทธิ์เสมอกันหมด ไม่มีพระพุทธเจ้าองค์ใดจะยิ่งหย่อนกว่าใคร สาวกองค์ใดจะยิ่งหย่อนกว่ากัน แม้แต่สาวกกับพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็มีธรรมชาติอันเดียวกัน นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย เมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเสมอกันหมด

นี่เราก็เป็นในหัวใจของเราแล้ว เราไม่วัตรอย เอาความจริงพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย ผู้ที่บริสุทธิ์แล้วไม่มีความยิ่งหย่อนต่างกัน เราก็ไม่มีความยิ่งหย่อนกับสิ่งใด ในสามแดนโลกธาตุนี้ผ่านไปหมดแล้ว ถ้าจะเข้าถึงแดนธรรมชาติ ธรรมชาติก็เป็นแดนที่เสมอกันหมดแล้ว เหมือนน้ำมหาสมุทร จ๋อลงที่ไหนก็เป็นน้ำมหาสมุทรเสมอกันแล้ว ยิ่งหย่อนที่ตรงไหน ธรรมชาติที่บรรดาท่านผู้บรรลุธรรมได้เข้าถึงขั้นนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรยิ่งหย่อน เป็นธรรมชาติเสมอกันหมด เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวพูดได้อย่างเต็มปาก สมกับที่ได้มานำพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ ออกจากกองทุกข์ทั้งทางด้านความเป็นอยู่ ทั้งด้านจิตใจที่วอกแวกคลอนแคลนในศีลในธรรม ให้ได้ค่อยรู้เนื้อรู้ตัว

ทางด้านวัตถุก็ให้พากันคิดกันทำ อย่าลืมน้ำดื่มอย่าลืมไฟเพื่อห่อหุ้ม พออยู่พอกิน ให้อยู่ให้กิน การใช้การสอยอย่าฟุ่มเฟือย อย่าสุรุ่ยสุร่าย การอยู่ก็เหมือนกัน ดึกสร้างขึ้นไป ๕๐๐ ชั้นก็ตามเถอะนะ ถ้าเจ้าของเป็นกองทุกข์ ไฟเผาหัวอกอยู่ พันชั้นก็ไม่เกิดความหมาย ขอให้จิตใจได้รับบรรณาธิกรรม ความเป็นอยู่ให้มีความชุ่มเย็นเถอะ อยู่ในกระต๊อบก็สบาย มันสบายอยู่ที่ใจนะ มันไม่สบายอยู่ที่กระต๊อบ ไม่สบายอยู่ที่หอปราสาทราชมณเฑียรนะ มันสบายอยู่ที่หัวใจที่มีธรรมอันเลิศเลอเข้าค้ำครองรักษา หนุนไว้ตลอดเวลา อยู่ไหนสบายหมด

คนที่มีแต่บาปแต่กรรมด้วยการสร้างความไม่ดีแก่ตัวเอง และเป็นพินเป็นไฟเผาเอาไปโลกไหนก็ไป เหมือนคนไข้ที่อยู่ในโรงพยาบาล เอาไปตึกไหนก็ไป คนไข้เต็มตัว ๆ ร้องครางไปหมด ขึ้นไปตึกก็ขึ้นก็ไปร้องครวญครางอยู่บนตึกเท่านั้นชั้นเท่านั้นชั้น หาความสบายไม่ได้เลย แต่เมื่อได้รับการเยียวยารักษาจากหมอแล้ว อยู่ชั้นไหน ๆ คนไข้ก็หาย หายจนกลายเป็นปกติ ไปอยู่บ้านก็สบาย อยู่ไหนสบายหมด เมื่อความทุกข์ออกจากร่างกายและจิตใจแล้ว อยู่ไหนสบายหมด อันนี้เมื่อความทุกข์ทั้งหมดมันออกจากตัว

ของเราเล็กน้อย เราก็ค่อยเบาไป ๆ ความสบายหนุนขึ้น ๆ จนเป็นความสบายสุดยอด อยู่ไหนสบายหมด

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจบำรุงตัวเองนะ รับผิดชอบตัวเอง เกิดมา นี้ใครมารับผิดชอบเรา พ่อแม่ก็เป็นแดนเกิดเท่านั้น กรรมดีกรรมชั่วต่างหากรับผิดชอบ เรามา เกิดมาแล้วใครก็อยากดีด้วยกันทุกคน แต่มันเลวก็มีเพราะกรรมเจ้าของสร้างไว้ เลว ๆ เกิดขึ้นมาท้องพ่อท้องแม่ มันก็เลวอยู่ในท้องพ่อท้องแม่ ตกออกมามันก็เป็ลูก ของพ่อของแม่ที่เลว ๆ อยู่ที่นี่ ตัวมันเลว ๆ เกิดกับลูกของพ่อก็ทำให้พ่อแม่แอบเฉไป ตาม ๆ ลูกที่อาภัพวานานี้แหละ ให้พากันปฏิบัติรักษาตัวเองนะ

พุทธศาสนานี้เราอมรับกราบไหว้ ใครจะว่าหลงตาบัวเป็นบ้า มันยกมาทั้ง โคตรมาว่าก็ช่างเถอะ หลวงตาไม่เคยสนใจกับสิ่งใดนะ ยิ่งกว่าความจริงคืออรรถธรรม ให้พากันปฏิบัติ พระพุทธเจ้าเลิศเลอด้วยอรรถด้วยธรรม สวางทั้งหลายเลิศเลอด้วย อรรถด้วยธรรม ศาสนาสอนโลกด้วยความเลิศเลอของศาสนา เราอย่าให้ต่ำต้อยน้อย หน้าทั้ง ๆ ที่เป็นลูกของพระพุทธเจ้า เป็นอุบาสกอุบาสิกา ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติดีดัด แปลง กาย วาจา ใจของตนในเวลาที่มีชีวิตอยู่นี้ ตายไปแล้วจึงนิมนต์พระมา กุสลา ฐมฺมา ๆ อย่าไปอุตรจิตินะ โดยที่เจ้าของไม่สนใจในอรรถในธรรม ตายแล้วคอยฟังพระ กุสลา ฐมฺมา

ถ้ามาฟังอย่างหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะเรียกร้องเสียก่อนนะ ถ้ามานิมนต์หลวง ตาบัว คนนั้นตาย ลูกศิษย์หลวงตาบัวนี้แหละตาย มันไม่สนใจ ไม่เอาไหน ไม่เป็นท่า เป็นทาง ตายแล้วมานิมนต์หลวงตาบัวไป กุสลา ฐมฺมา ให้มันนะ หลวงตาบัวว่า สุ่มี กล้วยก็เคลือละ เราจะว่าอย่างนี้ ถ้าสุ่มีถึงลิบเคลือ กูจะไปกุสลาให้สุ่มี ถ้าไม่มีกล้วย กูไม่ ไป เสียผีเท้าของกู เราจะว่าอย่างนั้น แต่ถ้าตั้งใจปฏิบัติแล้วนิมนต์ไม่มีมนต์ก็ช่างเถอะ เราพอใจ ขอให้ตั้งใจปฏิบัติดี เราจะไปดีด้วยบุญกุศลของเรา ไปชั่วด้วยอำนาจแห่งบาป ของเรา ไม่ได้ไปดีด้วยอำนาจแห่งพระมา กุสลา ฐมฺมา นะ

พระองค์ กุสลา ฐมฺมา เป็นพระประเภทไหนบ้างล่ะ ทั่วประเทศไทยเรามีพระ ประเภทไหน พระประเภทโกโรโกโสก็มาก นั่นหรือจะมากุสลาให้เราไปสวรรค์นิพพาน ตัวมันเองยังจะจมลงนรก อยู่ในวัดโนว เป็นพระเป็นเณรก็จมอยู่ในนั้น ด้วยการปฏิบัติ เหลวแหลกแหวกแนว มาตัวเอง สัฆารตัวเอง ยังเหลือแต่หัวโล้น มีแต่ผ้าเหลืองห่อตัว เท่านั้น มันวิเศษวิโสหรือ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนมี วินัยพระพุทธเจ้าสอนมี ทำไม่ไม่ ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยนี้ ตายแล้วไม่ต้องกุสลา ไปเลย นี่ก็พูดให้ชัด เจน เอ้า ย้อนเข้ามาหาตัวเอง อย่างหลวงตาบัวเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟังอยู่เวลานี้ ได้ ธรรมสุดขีดมาแล้ว หายสงสัยทุกอย่าง อิมพอกทุกอย่าง

การมาช่วยพี่น้องทั้งหลายช่วยด้วยความเมตตาล้วน ๆ จึงไม่มีคำว่าแบ่งปันปันส่วนจากสมบัติใดของพี่น้องทั้งหลาย แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี เราช่วยด้วยความอิมพอ พิถีพิถันทุกสิ่งทุกอย่าง จึงเรียกว่าเอิบอิมในการช่วยชาติบ้านเมืองด้วยมือสะอาดใจสะอาด นี่เราช่วยเต็มกำลังความสามารถ เราทำอย่างนี้ตลอดมา นี่ก็ขอให้พากันพิจารณาทุกคน การสอนพี่น้อง การนำพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้นำพี่น้องทั้งหลายเพื่อความลุ่มจมนะ ธรรมที่เราปฏิบัติมาเป็นธรรมของศาสดาองค์เอก เป็นธรรมที่เลิศเลอและปฏิบัติมาก็เพื่อความดีความดี เราได้มากขนาดไหนเราก็ภูมิใจของเรา

จนได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบอยู่เวลานี้ ว่าเราพอแล้วด้วยการปฏิบัติธรรม เราจึงไม่มีอะไรจำเป็นที่จะมาแบ่งปันปันส่วนให้พี่น้องบอบช้ำภายในจิตใจเลย เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันอุตสาห์พยายาม เวลานี้ก็มีความมุ่งมั่นต่อจุดที่หมายให้สมเกียรติแห่งชาติไทยของเราว่า ๖๒-๖๓ ล้านคน การบำเพ็ญประโยชน์ในโลกคราวนี้โลกภายนอกเขารู้หมดนะ ว่าเมืองไทยเรากำลังช่วยชาติตัวเอง เราช่วยแบบไหนช่วยชาตินะ ก็อย่างที่เราเห็นอยู่นี้ ต่างคนต่างบริจาคมากมาน้อย ถือทองคำเป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาติ เก็บหอมรอมริบมาได้มากได้น้อยรวมกันเข้า ๆ เพิ่มลมหายใจเข้าสู่ปอด ๆ โดยลำดับ

ผลก็ปรากฏมาเป็นลำดับลำดับ ไม่ปรากฏเป็นความลุ่มจมนเสียหายแต่อย่างใด ด้วยการที่พี่น้องทั้งหลายก็ช่วยชาติ หลวงตาก็เป็นผู้นำในการช่วยชาติ มีแต่ความเป็นสิริมงคลต่อกัน และต่อชาติบ้านเมืองของเราตลอดไป จึงขอให้พากันอุตสาห์พยายามให้ถือเป็นจุดสำคัญ ว่าทองคำคือหัวใจของชาติ นี่ละทองคำเป็นเครื่องยืนยันประกันตัวได้ทั่วประเทศไทยเรา ขอให้มิมิเถอะ ถ้าไม่มีทองคำซึ่งเป็นของสำคัญ เราจะมีเงินอยู่ในกระเป๋าค่ะเต็มกระเป๋ากองเท่าภูเขาบ้างตาม มันก็เป็นภูเขาทั้งลูก เมื่อเมืองไทยจมนแล้ว เราก็จมนเหมือนเมืองไทย ไม่มีความหมายอะไรแหละ

ทีนี้เราอยากให้สว่างด้วยกัน พี่นฟูขึ้นด้วยกัน แล้วต้องต่างคนต่างเสาะแสวงหาตามกำลังความสามารถของตน จะเป็นคนที่ว่ารักชาติไทยของเรา ส่งเสริมอุดหนุนชาติไทยของเราให้มีความเจริญรุ่งเรือง แล้วทองคำเราก็จะได้ตามจุดที่หมาย คือน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์อย่างน้อยจะไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านแหละ เมื่อได้เต็มนี้แล้วหลวงตาเรียกว่าพอใจทุกอย่าง หากว่ามีผู้ใดที่จะมาโจมตีพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย ว่าการช่วยชาติไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ได้อะไรเป็นเครื่องหมาย เขาจะมาโจมตี หลวงตาจะปิดพี่น้องทั้งหลายไว้ข้างหลังหมด หลวงตาจะออกสนาม ให้มันยกโคตรมาเลยมาโจมตีเมืองไทยเรา เอ้าโจมตีไป ยกโคตรมาเลย

เราก็จะถามปู่เลยพอเข้ามา มาอะไร จะมาซื้อหน้า ซื้อหน้าอะไร ซื้อหน้าเมืองไทย เมืองไทยเป็นอะไรจึงจะซื้อหน้า หน้าของแกไม่มีเหรอ เราก็จะถามก่อน มีแต่หน้าของเรา เป็นหน้าเบิกหน้าบานหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หน้าสมบูรณ์พูนผล แต่หน้าเมืองไทยหน้า เหือดหน้าแห้ง หน้าลุ่มหน้าจมน หน้าลุ่มหน้าจมนอะไรถ้าจะถามไปอีก ลุ่มจมนเพราะชาติ ไทยสุรุษสุร่าย มีแต่คนชั่วช้าลามกเต็มบ้านเต็มเมือง หัวหนักก็เป็นเปรตเป็นผี กินบ้าน กินเมือง กินตับกินปอดของชาติไทยเรา จึงทำให้ลุ่มจมน ๆ พี่น้องชาวไทยเราจึงหน้าแห้ง หน้าแห้งก็จริง แต่เวลานี้ข้าได้หาสิ่งเหล่านี้มาเยียวยา หน้าเมืองไทยเต็มไม่ดู หรือ ตาแก่ก็มี แก้วจะมาดูหน้าเมืองไทย หน้าเมืองไทยเต็มแถมดูใหม่ เต็มอะไร เต็ม ด้วยน้ำหนักทองคำ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน นั้นเห็นไหมหลวงตาตอบคนเดียวนะ ปิดพี่น้องทั้งหลายไว้ข้างหลัง ถ้าว่าแกเก่งไหนเอาทองคำมาอวดข้า เอาทองคำมาให้ เมืองไทยเรา ๑ กิโล แน่ะไม่เห็นมีนี่ พวกข้าอุตส่าห์พยายามหามาได้ตั้ง ๑๐ กิโล ยัง ว่าไม่ได้อยู่เหรอ ตีมันอีกทีหนึ่ง ใส่หน้าผากเปรี้ยะเลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายหาได้ทองคำ น้ำหนัก ๑๐ ตันเถอะ ใครเก่งมา หลวงตายังมีฝ่ามือจะฟาดให้ดูนะ เอาละเพียงเท่านี้ พอ จำให้ดีนะ ทองคำคือหัวใจของชาติ ไม่มีอะไรยิ่งกว่าทองคำ ใครจะดีจะเด่นก็ตาม ถ้าทองคำไม่มีเมืองนี้จมนได้นะ ถ้ามีแล้วสง่างาม เอาละนี้เป็นกัณฑ์ที่ ๒ เอาละ เอวัง

อ่านและฟังเสียงพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com